

soudu v Plzni ze dne 2. srpna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173 a 174 II. a) tr. zák. a odsouzen za to, dle § 178, II. sazba, a § 180 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se toliko zmatku dle § 344 čís. 12 tr. ř., vytýkajíc rozsudku, že neprávem vzal za podklad pro výměru trestu druhou trestní sazbu § 178 tr. zák., jakkoli tu nebylo přitěžujících okolností, sazbu tuto podmiňujících, ježto o značné škodě z krádeže jalovice, rozsudkem za přitěžující vzaté, vzhledem ku všeobecnému znehodnocení peněz nemůže býti řeči. Zmatek § 344 čís. 12 tr. ř. předpokládá, že soud při výměře trestu překročil meze zákonité trestní sazby, pokud sazba tato zakládá se v okolnostech přitěžujících neb polehčujících v z á k o n ě j m e n o v i t ě u v e d e n ý c h, anebo vykročil z mezí příslušejícího mu práva mimořádného zmírnění nebo přeměny trestu nebo porušil neb nesprávně vyložil předpisy § 293, odstavec třetí, pokud se týče § 359, odstavec čtvrtý tr. ř. Zmateční stížnost neuvádí výslovně, který případ § 344 čís. 12 tr. ř. uplatňuje, dle stavu věci může však přijíti v úvahu jen případ první. Tu však přehlíží zmateční stížnost, že zmatek ten může se vůbec vyskytnouti jen tam, kde trestní sazba zakládá se v okolnostech přitěžujících neb polehčujících v z á k o n ě j m e n o v i t ě u v e d e n ý c h, které pak by vedle § 322 tr. ř. zjistiti bylo též výrokem porotců. Této podmínky tu není, neboť tam, kde jako v § 178 tr. zák. podmíněna jest vyšší trestnost všeobecným poukazem na okolnosti přitěžující, jde ve skutečnosti jen o jedinou trestní sazbu, zde od 6 měsíců do 5 roků, vyšší trest nezakládá se na okolnostech přitěžujících anebo polehčujících v z á k o n ě j m e n o v i t ě u v e d e n ý c h, podkladu pro otázku dle § 322 tr. ř. porotcům zde vůbec není; proto nemůže zmatek dle § 344 čís. 12 tr. ř. první věty vůbec býti uplatňován. Výměra trestu mohla by brána býti v odpor obžalovaným jen odvoláním.

Čís. 354.

Boj zaměstnanců se zaměstnavatelem o hmotné výhody není bojem politickým, trestní činy spáchané za takového boje nejsou rázu politického a nespadají pod amnestii ze dne 27. května 1920.

Předchozí posouzení o podmínkách amnestie přísluší soudu, u něhož se nalézají spisy za účelem vyřízení opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 1. února 1921, Kr I 852/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se v neveřejném sezení, vyřizuje zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 83 tr. zák., nevyhověti návrhu generální prokuratury, by byly spisy především vráceny soudu prvé stolice za účelem

zahájení řízení ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 31. května 1920, čís. 25 min. věstníku ku zjištění, nejsou-li zde podmínky amnestie dle rozhodnutí presidenta republiky ze dne 27. května 1920.

D ů v o d y:

Dle výnosu min. spravedlnosti ze dne 31. května 1920, čís. 25 věstníku, mají býti spisy před rozhodnutím ve stolici opravné vráceny státnímu zastupitelství, pokud se týče do stolice prvé v případech, kde amnestie mohla by přijíti v úvahu. Toto všeobecné předchozí posouzení, je-li případ takového rázu, že by amnestie mohla přijíti v úvahu, čili nic, je zůstaveno soudu, u něhož se nacházejí spisy s neprávoplatným rozsudkem za účelem vyřízení opravného prostředku. Nemůže tedy býti pochybnost, že také v tomto případě řeší nejvyšší soud sám otázku, může-li amnestie přijíti v úvahu, to jest, je-li aspoň pochybnost, nespadá-li čin, o který tu jde, pod některé z hledisek rozhodnutí presidenta republiky ze dne 27. května 1920 o amnestii. Rozhodnutím tím nařízeno bylo nezahajovati, pokud se týče zastavití trestní řízení 1. pro trestné činy politické, 2. pro trestné činy spáchané z pohnutek politických, které čelily proti Československé republice a jejím obyvatelům. Obžalovanému klade se za vinu zločin veřejného násilí spáchaného t. zv. porušením míru domovního ve smyslu § 83 tr. zák. Delikt tento politickým není. Rozsudek zjišťuje, že počátkem února 1920 povstalo mezi dělnictvem, zaměstnaným v tkalcovnách v severovýchodních Čechách hnutí, by majitelé továren přispívali dělníkům pro nezaměstnanost určitým týdením příspěvkem, — . . . že vyplácení ujednaného příspěvku domáhali se také dělníci v továrně Bedřicha H. . . . že tento odepřel jisté kategorii dělníků příspěvek vypláceti, . . . že dne 14. února 1920 vtrhl zástup lidí do kanceláří firmy H-ovy . . ., by vynutil vyplácení domněle smlouveného s firmou příspěvku všem nezaměstnaným dělníkům . . . že obžalovaný prodrav se ze zástupu k Bedřichu H-ovi uchopil ho za kabát na prsou, zatřásl jím a pronesl k němu: budete platit nebo ne, už toho máme akorát dost . . . že dav i obžalovaný vnikl do kanceláří za tím účelem, by vynutil na Bedřichu H-ovi domnělé své právo na výplatu podpory. Je tedy zřejmo, že čin zástupu i obžalovaného spadá v obor t. zv. boje sociálního, ale je prost pohnutek politických. Šlof obžalovanému i zástupu co do motivů jejich vpádu do továrny o vynucení peněžního plnění na Bedřichu H-ovi, tedy o otázku čistě hospodářského rázu, nikoli o záležitosti práv občanských, poměru, moci a vlivu stran ve státě, směru, jímž na venek a uvnitř stát musí býti veden a t. pod., co právě spadá pod pojem záležitostí a pak i pohnutek politických. Dle toho amnestie ze dne 27. května 1920 pro čin obžalovaného vůbec v úvahu nepřichází a není tudíž třeba zachovati se dle svrchu zmíněného výnosu min. spravedlnosti. Tomu nevádí, že v odstavci čtvrtém rozhodnutí presidenta republiky se praví, že, vzejde-li pochybnost, vztahuje-li se na určitý případ ustanovení předcházejících odstavců, rozhodne s konečnou platností ministr spravedlnosti; tím upravena pouze otázka příslušnosti k rozhodování případů pochybných, soud nejvyšší však takových pochybností v tomto případě nemá.